

VENDIM
Nr. 84, datë 22.12.2025

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Marsida Xhaferllari	kryesuese;
Fiona Papajorgji	anëtare;
Sonila Bejtja	anëtare;
Sandër Beci	anëtar;
Illir Toska	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar;
Asim Vokshi	anëtar;
Marjana Semini	anëtare,

me sekretare Anjeza Puka, në datën 4.12.2025 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 9 (K) 2025 të Regjistrit Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Klement Shehu

SUBJEKT I INTERESUAR:

Prokuroria e Përgjithshme, përfaqësuar nga prokurori Arqilea Koça, me autorizim.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 1457 (30-2024-4547), datë 12.6.2024, të Gjykatës së Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm; nr. 00-2024-1747, datë 31.10.2024, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Dëmshpërblimi për heqjen e lirisë në mënyrë të padrejtë, dëmin psikologjik të shkaktuar, si dhe fitimin e munguar.

BAZA LIGJORE: Nenet 34, 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 1 dhe 6 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*), si dhe neni 4 i Protokollit nr. 7 saj; neni 53 i Konventës Evropiane për Vlefshmërinë Ndërkombëtare të Gjykimeve Penale; nenet 8, 9 dhe 10 të Deklaratës Universale të të Drejtave të Njeriut; nenet 71 e 71/a të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes Marjana Semini, mori në shqyrtim parashtrimet me shkrim të kërkesit Klement Shehu (*kërkuesi*), i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet me shkrim të subjektit të interesuar, Prokurorisë së Përgjithshme, që ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesi është gjykuar në gjendje të lirë nga Gjykata e Frosinones, Itali dhe Gjykata e Apelit Romë për kryerjen e veprës penale “Prodhimi, trafikimi dhe mbajtja e paligjshme e substancave narkotike dhe lëndëve psikotrope”, të parashikuar nga neni 73, paragrafët 1 dhe 1-bis, i dekretit të Presidentit të Republikës së Italisë nr. 309/1990, lidhur me rrethanat e parashikuara nga nenet 81 (më shumë se një herë) dhe 110 (në bashkëpunim) të Kodit Penal italian. Me vendimin e datës 12.7.2019 të asaj gjykate ai është dënuar me 6 vjet burg dhe 25.000

euro gjobë, ndërsa në datën 20.2.2020, Gjykata e Kasacionit e Republikës së Italisë ka rrëzuar rekursin e tij. Në vijim, në datën 19.6.2021, Zyra e Ekzekutimeve Penale pranë Prokurorisë së Përgjithshme në Gjykatën e Apelit Romë ka nxjerrë urdhrin e ekzekutimit nr. 412/2020, sipas të cilit, pas zbritjes së periudhave të qëndrimit në paraburgim dhe arrest shtëpie, kërkuesi duhej të vuante përfundimisht një dënim prej 4 vjetësh e 21 ditësh burg, si dhe të paguante gjobën prej 25.000 eurosh.

2. Bazuar në urdhërarrestin ndërkombëtar të lëshuar nga autoritetet italiane, kërkuesi është arrestuar në Shqipëri në datën 7.1.2022 dhe në datën 8.1.2022 Gjykata e Rrethit Gjyqësor Gjirokastrë ka caktuar ndaj tij masën e sigurimit personal “Arresti në burg”, të parashikuar nga neni 238 i Kodit të Procedurës Penale (*KPP*), për qëllime ekstradimi. Në mungesë të paraqitjes nga autoritetet italiane të kërkesës për ekstradim, bazuar në kërkesën e tyre të datës 1.2.2022 për procedimin me ekzekutimin e dënimit penal në Shqipëri, me vendimin e datës 14.2.2022 Gjykata e Rrethit Gjyqësor Gjirokastrë ka vendosur shuarjen e masës së sigurimit për efekt ekstradimi dhe, pavarësisht kërkesës së prokurorisë për caktimin e masës “Arresti me burg” për efekt njohjeje vendimi të huaj, ka caktuar ndaj kërkuesit masën e sigurimit personal “Arresti në shtëpi”, të parashikuar nga neni 237 i KPP-së. Kundër këtij vendimi ka ushtruar ankim Prokuroria pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Gjirokastrë (*Prokuroria e Gjirokastrës*), për pjesën që ka caktuar ndaj kërkuesit masën e sigurimit për procedurën e njohjes së vendimit penal italian.

3. Me vendimin nr. 54/21-2022-921, datë 13.6.2022, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Gjirokastrë ka vendosur të mos njohë dënimin me gjobë të dhënë nga autoritetet italiane, ndërsa ka njohur dënimin penal të Gjykatës së Apelit Romë, duke caktuar ndaj kërkuesit dënimin me 6 vjet burgim dhe përcaktuar si kohë për t’u vuajtur prej tij 4 vjet e 21 ditë burgim, për shkak të vuajtjes së një pjese të dënimit në shtetin italian. Po kështu, ajo ka shuar masën e sigurimit “Arresti në shtëpi” të caktuar ndaj kërkuesit në datën 14.2.2022 dhe, bazuar në nenin 59 të KP-së, ka pezulluar ekzekutimin e dënimit prej 4 vjetësh e 21 ditësh, duke e vendosur kërkuesin në provë për një periudhë prej 3 vjetësh, me kusht që gjatë kësaj periudhe të mos kryente vepër tjetër penale e të mbante kontakte me Shërbimin e Provës. Ndërsa, bazuar në nenin 60, pika 9, të KP-së, gjykata ka urdhëruar edhe që gjatë periudhës së provës kërkuesi të mos shoqërohet me persona të dënuar. Kundër këtij vendimi ka ushtruar ankim organi i ndjekjes penale, i cili ka kërkuar ndryshimin e pjesshëm të tij, për sa i përket pezullimit të ekzekutimit të dënimit. Po kështu, në zbatim të vendimit të gjykatës së rrethit, në datën 16.6.2022 organi i prokurorisë ka urdhëruar shuarjen e masës së sigurimit “Arresti në shtëpi” të caktuar ndaj kërkuesit.

4. Ndërkohë që ankimi i prokurorisë ndaj vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Gjirokastrë po shqyrtohej nga gjykata e apelit, në datën 7.8.2022 kërkuesi ka udhëtuar drejt Greqisë, ku është ndaluar nga autoritetet greke në zbatim të urdhërarrestit ndërkombëtar të lëshuar ndaj tij nga autoritetet italiane dhe është ekstraduar në Itali, ku ka vazhduar të vuajë dënimin e dhënë nga gjykatat italiane. Gjatë kësaj periudhe, bazuar në nenin 16, paragrafi 5, të dekretit legjislativ italian nr. 286, datë 25.7.1998, të ndryshuar, për rregullat e emigracionit dhe masat ndaj të huajve (*dekreti legjislativ nr. 286/1998*), që përcaktonte disponimin me masën e dëbimit (*ekspuls*), si sanksion alternativ ndaj të dënuarve të cilëve u kishin mbetur më pak se 2 vjet për të vuajtur, ai i është drejtuar dy herë Zyrës Mbikëqyrëse në Romë për disponimin ndaj tij me këtë masë. Kërkesa e parë është rrëzuar me vendimin nr. 2023/11004, datë 14.8.2023 të Zyrës Mbikëqyrëse, për shkak se nuk përmbushej kushti “më pak se 2 vjet” i përcaktuar nga dispozita e dekretit legjislativ, ndërsa kërkesa e dytë është pranuar me vendimin nr. 2024/233, datë 9.1.2024, për shkak se dënimi i mbetur për t’u ekzekutuar ishte më pak se 2 vjet. Përmes vendimit të dytë kërkuesi është informuar edhe se masa e dëbimit do të shuhej automatikisht pas 10 vjetësh nga ekzekutimi i saj dhe se në rastin e hyrjes në territorin italian në mënyrë të paligjshme, ai do të burgosej në zbatim të dënimit penal, përveç sanksioneve të tjera që gjenin zbatim. Vendimi i dëbimit i është njoftuar kërkuesit nga autoritetet italiane më 17.1.2024.

5. Kërkuesi është kthyer në territorin shqiptar në datën 31.1.2024 dhe në datën 10.5.2024 ai i është drejtuar gjykatës së apelit me kërkesë për mospranimin e ankimit të prokurorisë, duke parashtruar si shkak mungesën e objektit, në kushtet kur nga data e ndalimit 7.8.2022 deri në datën 10.1.2024 kishte vuajtur tërësisht dënimin e dhënë nga shteti italian. Me vendimin nr. 1457 (30-2024-4547), datë 12.6.2024, Gjykata e Apelit e Juridiksionit të Përgjithshëm ka lënë në fuqi vendimin nr. 54/21-2022-921, datë 13.6.2022, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Gjirokastrë, me ndryshimin e mosaplikimit të nenit 59 të KP-së për sa i përket pezullimit të ekzekutimit të dënimit prej 4 vjetësh e 21 ditësh burgim dhe vendosjes së kërkuesit në provë. Kundër këtij vendimi ka ushtruar rekurs kërkuesi. Nga ana tjetër, Prokuroria e Gjirokastrës, bazuar në nenet 462-463 të KPP-së dhe dispozitat e ligjit nr. 79/2020, datë 25.6.2020, “Për ekzekutimin e vendimeve penale” (*ligji nr. 79/2020*), ka nxjerrë urdhrin nr. 128, datë 3.7.2024 (*urdhër nr. 128/2024*) për ekzekutimin e vendimit të gjykatës së rrethit, të ndryshuar nga gjykata e apelit, sipas të cilit nga përllogaritjet e kohës së kaluar nën masat e sigurimit “Arresti në burg” dhe “Arresti në shtëpi” kërkuesit i kishin mbetur për të vuajtur 3 vjet, 6 muaj e 25 ditë burgim. Për ekzekutimin e këtij urdhri është ngarkuar Policia Gjyqësore pranë Drejtorisë Vendore të Policisë Gjirokastrë, megjithatë vendimi nuk është ekzekutuar.

6. Në datën 18.6.2024 kërkuesi i është drejtuar Gjykatës së Lartë me kërkesë për pezullimin e ekzekutimit të vendimit të gjykatës së apelit, duke vënë në dispozicion të kësaj gjykate edhe kopje të vendimit italian të dëbimit e të përgjigjes së datës 7.10.2022 të Interpolit për heqjen e të dhënave të tij nga sistemi i kërkimit ndërkombëtar për llogari të shtetit italian. Me vendimin nr. 00-2024-1403, datë 25.7.2024, Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e kërkesës, ndërsa me vendimin nr. 00-2024-1747, datë 31.10.2024, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit të kërkuesit, duke vlerësuar se ai kishte marrë përgjigje të arsyetuar për pretendimet e tij nga gjykata e apelit, vendimi i së cilës ishte i drejtë dhe i bazuar në ligj edhe për sa i përket vuajtjes së dënimit në shtetin italian.

7. Po kështu, përpara dhënies së vendimeve të lartpërmendura nga Gjykata e Lartë, kërkuesi i është drejtuar Gjykatës së Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Gjirokastrë me kërkesë për shuarjen e dënimit. Me vendimin nr. 130/21-2024-2213, datë 23.12.2024, gjykata ka vendosur rrëzimin e saj, me arsyetimin se, sipas nenit 11 të ligjit nr. 79/2020, procedura për ekzekutimin e dënimeve penale vihet në lëvizje nga prokurori, të cilit në lidhje me çështjen i ishte përcjellë informacioni ndërinstitucional mes Ministrisë së Drejtësisë të Republikës së Shqipërisë dhe Ministrisë së Drejtësisë të Republikës së Italisë për gjendjen e ekzekutimit të dënimit penal italian ndaj kërkuesit. Në vijim, pas vendimit të Gjykatës së Lartë për mospranimin e rekursit, me vendimin e datës 23.12.2024, Prokuroria e Gjirokastrës ka vendosur shfuqizimin e urdhrin të saj nr. 128/2024, për shkak se kërkuesi kishte vuajtur dënimin e dhënë në Republikën e Italisë, si dhe ka urdhëruar Drejtorinë Vendore të Policisë Gjirokastrë për heqjen e kërkuesit nga kërkimi.

8. Në datën 3.3.2025 kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, i cili, pas plotësimit, sipas parashikimeve të nenit 27 të Ligjit Organik të Gjykatës, është regjistruar në datën 10.3.2025. Në datën 6.5.2025, Kolegji i Gjykatës ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

9. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se vendimet gjyqësore objekt të ankimit kushtetues individual i kanë cenuar:

9.1. *Parimin ne bis in idem*, të garantuar nga neni 34 i Kushtetutës në lidhje me *parimin e sigurisë juridike*, pasi i) është dënuar me 4 vjet e 21 muaj burg nga gjykata e apelit, ndonëse kishte vuajtur dënimin për të njëjtën vepër në shtetin italian. Në kushtet kur në momentin e ekstradimit nga Greqia në Itali vendimi i gjykatave shqiptare për njohjen e dënimit penal të

huaj nuk kishte marrë formë të prerë, shteti italian ka njohur dhe llogaritur kohën e dënimit të vuajtur prej tij në Shqipëri dhe ai ka vijuar vuajtjen e dënimit në shtetin italian. *ii*) Në këtë proces gjykata e apelit ka vepruar në kundërshtim me nenet 512-518 të KPP-së. Ajo nuk ka marrë provat e kërkuara nga ligji e nuk ka përsëritur shqyrtimin gjyqësor. *iii*) Në njohjen e vendimit penal të huaj autoritetet shqiptare të drejtësisë nuk kanë marrë në konsideratë e trajtuar shkresën e zyrës qendrore të Interpolit për heqjen e tij nga kërkimi ndërkombëtar për llogari të autoriteteve italiane, vendimin e datës 9.1.2024 të këtyre të fundit për lirimin e kërkuarit, për shkak të vuajtjes së plotë të dënimit, si dhe korrespondencën zyrtare të autoriteteve italiane të datës 20.11.2024 që vërtetonte ekzekutimin e vendimit penal.

9.2. *Lirinë personale*, të garantuar nga neni 27 i Kushtetutës, pasi i është hequr liria në mënyrë arbitrarë, duke i shkaktuar dëm të konsiderueshëm psikologjik dhe fitim të munguar.

9.3. *Të drejtën për proces të rregullt ligjor*, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës në drejtim të:

9.3.1. *Së drejtës për t'u dëgjuar dhe për t'u mbrojtur*, pasi shqyrtimi i çështjes nga gjykata e apelit është zhvilluar në një seancë të vetme dhe gjykata nuk i ka dhënë mundësi të paraqesë prova të reja në formën e kërkuar nga ligji, në shkelje të nenit 427 të KPP-së, ndërsa Gjykata e Lartë nuk i ka marrë parasysh pretendimet e tij.

9.3.2. *Parimit të barazisë së armëve e kontradiktoritetit* të lidhur me *parimin e barazisë përpara ligjit*, të garantuar nga neni 18 i Kushtetutës, pasi *i*) organi i prokurorisë dhe gjykata e apelit nuk kanë bashkëpunuar me autoritetet italiane për sigurimin, përmes letërporosive, të akteve provuese për vuajtjen e dënimit në shtetin italian, në shkelje të neneve 8/a, 427 dhe 509-511 të KPP-së. Në datën 13.10.2022 organet e drejtësisë italiane u kanë komunikuar zyrtarisht autoritetet të drejtësisë shqiptare revokimin e kërimit ndërkombëtar të lëshuar ndaj tij, informacion i cili nuk është trajtuar asnjëherë nga autoritetet shqiptare. *ii*) Vendimi i gjykatës së apelit është marrë pa administruar në mënyrë të plotë dhe të barabartë provat e mbrojtjes. Kjo gjykatë ka favorizuar pretendimet e prokurorisë, pa lejuar shqyrtim të plotë e të gjithanshëm të çështjes.

9.3.3. *Parimit të gjykimit nga një gjykatë e paanshme*, për shkak se gjykata e apelit dhe Gjykata e Lartë nuk kanë marrë parasysh argumentet kryesore të tij.

9.3.4. *Standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor*, si rrjedhojë e arsytimit të Gjykatës së Lartë se asnjëra nga palët pjesëmarrëse në procesin gjyqësor në shkallë të parë nuk ka ngritur pretendimin se dënimi për të ishte shuar ose ishte vuajtur në shtetin italian. Një arsyetim i tillë tregon edhe *njëanshmërinë* e kësaj gjykate në gjykimin e çështjes.

9.4. ***Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme***, ka prapësuar:

9.4.1. Pretendimet e kërkuarit për cenimin e parimit *ne bis in idem* dhe *parimit të sigurisë juridike* janë të pabazuara. Vendimet e gjykatave shqiptare për njohjen e vendimeve të gjykatave të huaja nuk kanë karakter penal, por administrativo-penal. Ky qëndrim është konfirmuar edhe në vendimin unifikues nr. 5, datë 10.10.2002 të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë. Në momentin e ndalimit në Shqipëri në datën 7.1.2022, kërkuarit i kishin mbetur për të vuajtur 4 vjet e 21 ditë burg, periudhë kjo e njohur nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Gjirokastrë. Gjatë procesit të zhvilluar nga kjo gjykatë, kërkuari nuk ka kundërshtuar njohjen e vendimit penal të gjykatës italiane dhe nuk ka pretenduar se ka kryer dënimin ose se po dënohet dy herë për të njëjtën vepër, por ka kërkuar pezullimin e ekzekutimit të dënimit dhe vënien në provë, çka është pranuar nga gjykata. Ndërsa për periudhën 7.1.2022–14.2.2022 ai ka qenë nën masën e sigurimit “Arresti në burg” për qëllime të urdhërarrestit ndërkombëtar, pasi nuk e kishte kryer ende dënimin e caktuar në Itali. Pra, efektivisht kërkuari nuk ka kryer asnjë ditë burgim në Shqipëri në ekzekutim të vendimit të shtetit italian dhe problematikat në ekzekutimin e këtij të fundit janë pasojë e veprimeve të tij.

9.4.2. Pretendimet për cenimin e *së drejtës për proces të rregullt ligjor*, për shkak të *mosanalizimit të provave nga gjykata, mosmarrjes në konsideratë të argumenteve të mbrojtjes e pamundësisë efektive për t'u mbrojtur, gjykimit të njëanshëm e cenimit të standardit të*

arsyetimit të vendimit gjyqësor janë të pabazuara, pasi kërkuesi ka qenë dakord me vendimin e gjykatës së rrethit dhe nuk e ka ankimuar atë. Procedura e ekstradimit të tij nga Greqia për në Itali është realizuar pa dijeninë dhe përfshirjen e shtetit shqiptar, ndërsa autoritetet italiane nuk kanë informuar shtetin shqiptar për veprimet e ndërmarra në ekzekutimin e vendimeve të gjykatave italiane, edhe pse këto veprime kishin ndikim në procesin e njohjes së vendimit penal. Pavarësisht se kërkuesi ka qenë në dijeni të procesit për njohjen e vendimit të autoriteteve italiane, ai nuk ka kërkuar prej tyre tërheqjen e kërkesës për njohje ose komunikimin palës shqiptare të ekzekutimit të vendimit në Itali. Edhe pse ka informuar gjykatën e apelit për shlyerjen e dënimit në Itali, kërkuesi nuk ka paraqitur prova bindëse për këtë fakt, ndërsa është orientuar nga gjykata të ndjekë procedurën e shuarjes së dënimit përmes vënies në lëvizje të procesit përkatës.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimimin e kërkesit

10. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

11. Për sa i takon legjitimitetit *ratione personae*, Gjykata ka pohuar se në kuptim të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, individ mund të bëjë ankim kushtetues individual vetëm për çështje që lidhen me të drejtat themelore të tij, duke treguar se është viktimë e një shkeljeje dhe pasojat nga akti i kundërshtuar janë të drejtpërdrejta dhe reale për të (*shih vendimet nr. 21, datë 22.4.2025; nr. 17, datë 13.3.2024; nr. 44, datë 26.9.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

12. Në rastin konkret, Gjykata vëren se në ankimin kushtetues individual kërkuesi ka pretenduar se vendimet gjyqësore të kundërshtuara i kanë cenuar *lirinë personale*. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, ka e prapësuar si të pabazuar këtë pretendim, me argumentin se efektivisht kërkuesi nuk ka kryer asnjë ditë burgim në Shqipëri në ekzekutim të vendimit të shtetit italian.

13. Liria personale garantohet nga neni 27 i Kushtetutës, pika 2, shkronja “a”, e të cilit parashikon se ajo nuk mund të kufizohet, përveçse në rastet dhe sipas procedurave të parashikuara me ligj. Në çështjen në shqyrtim Gjykata evidenton se kërkuesi është dënuar me vendim përfundimtar nga gjykatat italiane dhe, në kuadër të këtij dënimi, gjykata e rrethit ka caktuar fillimisht ndaj tij masën e sigurimit “Arresti në burg” për qëllime ekstradimi, nën të cilën ai ka qëndruar në burg për 1 muaj e 7 ditë, e në vijim masën “Arresti në shtëpi”, për qëllim njohjen e vendimit penal italian, e cila është zbatuar për një periudhë prej 4 muajsh. Më pas, po kjo gjykatë ka njohur dënimin penal italian prej 4 vjetësh e 21 ditësh, ndërsa ka pezulluar ekzekutimin e tij, duke e vënë kërkuesin në provë, vendim i cili është ndryshuar nga gjykata e apelit vetëm për sa i përket vënies së kërkesit në provë. Gjykata vë në dukje se kërkuesi nuk ka paraqitur ankim ndaj masave të sigurimit të caktuara ndaj tij gjatë procedurës së njohjes së vendimit penal italian dhe në ankimin kushtetues individual nuk ka kundërshtuar heqjen e lirisë për shkak të këtyre masave, por për shkak të njohjes së dënimit të dhënë nga gjykatat italiane. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se, edhe pse vendimet objekt të ankimit kushtetues individual kanë njohur dënimin me burgim prej 4 vjetësh e 21 muajsh të dhënë ndaj kërkesit, ato nuk

rezultojnë të jenë zbatuar asnjëherë. Në këtë situatë, në kushtet kur kërkuesi nuk është privuar efektivisht nga liria personale, pasi vendimet e kundërshtuara nuk kanë sjellë pasoja ndaj tij, Gjykata vlerëson se ai nuk legjitimohet *ratione personae* për pretendimin e cenimit të kësaj lirie.

14. Për sa u përket pretendimeve të tjera, Gjykata vlerëson se kërkuesi, si individ, legjitimohet *ratione personae*, bazuar në nenet 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i”, dhe 2, të Kushtetutës, pasi është palë në procesin gjyqësor ndaj të cilit ka ngritur pretendime në këtë Gjykatë dhe ka interes të drejtpërdrejtë në çështjen e parashtruar.

15. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, Gjykata konstaton se objekt i ankimit kushtetues individual janë vendimi i gjykatës së apelit, për të cilin kërkuesi ka shteruar në formë e substancë mjetet e zakonshme të ankimit, si dhe vendimi i Gjykatës së Lartë, për kundërshtimin e të cilit ai nuk ka mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të tij kushtetuese përveç paraqitjes së ankimit kushtetues individual. Në këtë situatë çmohet se kërkuesi ka shteruar mjetet juridike efektive përpara se t’i drejtohet Gjykatës.

16. Kërkuesi legjitimohet edhe *ratione temporis*, sipas nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të Ligjit Organik të Gjykatës, pasi vendimi i Gjykatës së Lartë, i cili ka përmbyllur procesin gjyqësor për njohjen e vendimit penal të Gjykatës së Apelit Romë, i është njoftuar në rrugë elektronike avokates së kërkuesit në datën 20.12.2024, ndërsa ankimi kushtetues individual është paraqitur në datën 3.3.2025, pra brenda afatit ligjor 4-mujor.

17. Për sa i takon legjitimitet *ratione materiae*, kërkuesi ka pretenduar se vendimet objekt të ankimit kushtetues individual i kanë cenuar *parimin ne bis in idem*, në lidhje me *parimin e sigurisë juridike*, si dhe të drejtën për proces të rregullt ligjor (në disa aspekte), të garantuara respektivisht nga nenet 34, 4 dhe 42 të Kushtetutës. Duke pasur parasysh argumentet në themel të këtyre pretendimeve, të cilat parashtrohen në drejtim të mosmarrjes parasysh nga gjykata e apelit dhe Gjykata e Lartë të argumenteve e provave të paraqitura prej tij për vuajtjen e plotë të dënimit italian dhe moskërkimit nga autoritetet italiane të provave që provonin këtë fakt, Gjykata çmon t’i analizojë ato në drejtim të parimit të sigurisë juridike të lidhur me parimin e barazisë së armëve. Për këtë qëllim, Gjykata do të verifikojë mënyrën sesi gjykata e apelit dhe Gjykata e Lartë kanë zbatuar dispozitat procedurale gjatë shqyrtimit të kërkesës për njohje të vendimit penal të huaj, duke iu referuar për këtë qëllim arsyetimit të këtyre gjykatave.

18. Krahas sa më lart, Gjykata vëren se në ankimin kushtetues individual kërkuesi ka kërkuar edhe shpërblimin e dëmit psikologjik të shkaktuar si rrjedhojë e vendimeve të kundërshtuara, si dhe fitimin e munguar. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se, bazuar në nenin 131 të Kushtetutës, shqyrtimi i kërkesës për dëmshpërblim nuk bën pjesë në juridiksionin e saj (*shih vendimet nr. 17, datë 26.9.2022; nr. 13, datë 26.5.2022, të Gjykatës Kushtetuese*). Në këndvështrim të kësaj jurisprudence, Gjykata vlerëson se kërkimet për shpërblimin e dëmit psikologjik dhe fitimin e munguar nuk mund të merren në shqyrtim.

19. Për sa më sipër, Gjykata do të analizojë në vijim bazueshmërinë në themel të pretendimeve të kërkuesit, duke i trajtuar ato së bashku në drejtim të *parimit të sigurisë juridike të lidhur me parimin e barazisë së armëve*.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e parimit të sigurisë juridike të lidhur me parimin e barazisë së armëve

20. Kërkuesi ka pretenduar se është dënuar me burgim nga gjykata e apelit, ndonëse kishte vuajtur dënimin për të njëjtën vepër në shtetin italian. Sipas tij, në njohjen e vendimit penal të huaj kjo gjykatë nuk ka marrë në konsideratë shkresën e zyrës qendrore të Interpolit për heqjen e tij nga kërkimi ndërkombëtar ose vendimin e autoriteteve italiane për lirimin e tij, për shkak të vuajtjes së plotë të dënimit. Po sipas kërkuesit, kjo gjykatë nuk ka bërë shqyrtim të plotë të çështjes, nuk ka marrë provat e kërkuara nga ligji, nuk ka bashkëpunuar me autoritetet italiane për sigurimin e akteve provuese për vuajtjen e dënimit në shtetin italian, e nuk ka përsëritur

shqyrtimin gjyqësor, në shkelje të neneve 8/a, 427 dhe 509-518 të KPP-së. Këto pretendime nuk janë marrë parasysh as nga Gjykata e Lartë.

21. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, ka prapësuar se gjatë gjykimit të çështjes nga gjykata e rrethit kërkuesi nuk ka pretenduar se e ka kryer dënimin, por ka kërkuar pezullimin e ekzekutimit të tij dhe vënien në provë, çka edhe është pranuar. Ai ka qenë dakord me këtë vendim dhe nuk e ka ankimuar atë. Ekstradimi i kërkuesit nga Greqia për në Itali dhe ekzekutimi i vendimit të gjykatës italiane janë realizuar pa dijeninë e shtetit shqiptar, edhe pse këto veprime kishin ndikim në procesin e njohjes së vendimit penal. Po kështu, gjatë vuajtjes së dënimit në Itali kërkuesi nuk ka kërkuar nga autoritetet italiane tërheqjen e kërkesës për njohje ose komunikimin palës shqiptare të ekzekutimit të vendimit në Itali. Problematikat në ekzekutimin e vendimit të shtetit italian janë pasojë e veprimeve të tij. Ndonëse ka informuar gjykatën e apelit për shlyerjen e dënimit në Itali, kërkuesi nuk ka paraqitur prova bindëse për këtë fakt.

22. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se siguria juridike është ndër elementet thelbësore të shtetit të së drejtës, që sanksionohet në nenin 4 të Kushtetutës, si një prej parimeve themelore të organizimit shtetëror. Parimi i sigurisë juridike nënkupton, ndërmjet të tjerash, garantimin e besueshmërisë së individit të shteti, institucionet e tij dhe tek aktet që ato nxjerrin (*shih vendimin nr. 4, datë 21.2.2022, të Gjykatës Kushtetuese*). Ky parim konsiston në detyrimin për zbatimin e tërësisë së normave juridike nga organet shtetërore, përfshirë edhe nga gjykatat (*shih vendimet nr. 9, datë 23.2.2023; nr. 10, datë 12.4.2022, të Gjykatës Kushtetuese*).

23. Po sipas Gjykatës, në procesin penal parimi i barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit, i lidhur ngushtë me mbrojtjen e të pandehurit, përbëjnë në vetvete elementet më të qenësishme e thelbësore të procesit të rregullt ligjor në kuptimin kushtetues. Prandaj, për respektimin e tyre, gjykata duhet të përmbushë me rigorozitet një sërë detyrimesh, me synimin kryesor realizimin e një debati real ndërmjet akuzës dhe mbrojtjes, gjë që ndikon pozitivisht dhe në mënyrë të drejtpërdrejtë në zbulimin e së vërtetës dhe dhënien e drejtësisë nga gjykata me objektivitet e paanësi. Këto kërkesa kushtetuese e ligjore janë në funksion të mbrojtjes sa më efektive të të pandehurit, pasi përballë tij qëndron vetë shteti i përfaqësuar në procesin penal nga prokurori që paraqet dhe mbron akuzën kundër tij (*shih vendimet nr. 27, datë 29.4.2025; nr. 13, datë 24.4.2018, të Gjykatës Kushtetuese*).

24. Gjykata vëren se titulli X, kreu III, seksioni I, i KPP-së rregullon procedurën e ekzekutimit të vendimeve penale të huaja në Shqipëri. Konkretisht, neni 512 parashikon njohjen e vendimeve penale të huaja, neni 514 kushtet e njohjes, neni 515 masat shtrënguese për qëllime të njohjes së këtyre vendimeve, neni 516 caktimin nga gjykatat të dënimit, ndërsa neni 518 ekzekutimin e vendimeve penale të huaja.

25. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka pohuar se zbatimi i parimit *ne bis in idem* duket se nuk përjashtohet edhe në rastet kur bëhet fjalë për njohjen e vendimeve penale të huaja. Qëllimi i këtij parimi është pengimi i ndjekjes penale dhe i gjykimit të dyfishtë në të njëjtin juridiksion dhe mbrojtja e sigurisë juridike. Në këtë drejtim vlen të theksohet se vendimi i njohjes së një vendimi penal të huaj nuk është vendim penal i ri. Ai ka natyrë deklarative, konfirmuese dhe ekzekutuese, ndërsa konkretizon pasojat reale penale ndaj personit. Megjithatë, në rastin kur në një shtet ekziston një vendim penal i formës së prerë (përfundimtar) për të njëjtin fakt penal, njohja nga ai shtet i një vendimi penal të huaj shndërrohet në të vërtetë në një gjykim të dyfishtë pikërisht nga pasojat reale që prodhon vendimi i njohjes, ndërsa për shkak të këtij vendimi i dënuari përballet me të njëjtat pasoja si në rastin e një dënimi të ri (*shih vendimin nr. 11, datë 13.3.2025, të Gjykatës Kushtetuese*).

26. Sipas jurisprudencës unifikuese të Gjykatës së Lartë, në procesin e njohjes të një dënimi penal të huaj gjykata shqiptare nuk e shqyrton çështjen në themel dhe as nuk verifikon provat e marra nga gjykata e shtetit dënuar, por verifikon nëse ekzistojnë kushtet për njohjen e vendimit të huaj, duke iu përgjigjur atij vendimi me një vendim që konverton dënimin e huaj

me një dënim të parashikuar nga legjislacioni shqiptar, duke përcaktuar edhe dispozitat përkatëse që zbatohen (*shih vendimet unifikuese nr. 5, datë 10.10.2002; nr. 154, datë 15.4.2000, të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë*).

27. Gjykata evidenton se paragrafët 5 dhe 9 të nenit 16 të dekretit legjislativ italian nr. 286/1998 kanë parashikuar masën e dëbimit nga territori, e cila zbatohet ndaj të huajve të ndaluar që ndodhen në njërën nga situatat e përcaktuara në nenin 13, paragrafi 2, të këtij dekreti (*hyrje në territorin italian pa iu nënshtruar kontrollit kufitar, shkelje e lejes së qëndrimit, etj.*) dhe që janë duke vuajtur një dënim me burgim, qoftë edhe të mbetur, jo më shumë se dy vjet. Në rastin e konkurrimit të krimeve ose bashkimit të dënimeve konkurruese, dëbimi urdhërohet edhe kur pjesa e dënimit për krimet që nuk lejojnë dëbimin është vuajtur. Dëbimi, si zëvendësim ose sanksion alternativ ndaj burgimit, nuk zbatohet për rastet e përmendura në nenin 19 (*për shkak seksi, orientimi seksual, gjinie, gjuhe, shtetësie, feje, opinionesh politike, situatash personale ose sociale etj.*).

28. Duke mbajtur në konsideratë sa më sipër, Gjykata do të verifikojë në vijim: i. nëse gjykata e apelit ka marrë në konsideratë pretendimet e kërkuarit për vuajtjen e plotë të dënimit me burgim të dhënë nga gjykata italiane, për sa kohë po procedohej për njohjen e një vendimi me burgim, i cili ishte i paekzekutueshëm në efektet e tij, si rrjedhojë e caktimit të masës së dëbimit; ii. nëse në zbatim të parimit të subsidiaritetit Gjykata e Lartë i ka dhënë përgjigje pretendimit të kërkuarit për cenimin nga gjykata e apelit të parimit të barazisë së armëve, si pasojë e mosmarrjes në shqyrtim të këtyre pretendimeve; iii. arsyetimin e gjykatës së apelit për paraqitjen nga kërkuari të një kërkesë të veçantë për shuarje dënimi, duke e orientuar atë drejt një procesi tjetër gjyqësor, ndërkohë që po procedonte me njohjen e vendimit të gjykatës së huaj, si dhe nëse Gjykata e Lartë e ka analizuar ose korrigjuar këtë gjë. Në varësi të përfundimit të kësaj analize, Gjykata do të vlerësojë më tej nëse arsyetimi i gjykatës së apelit dhe Gjykatës së Lartë në procesin e njohjes së dënimit të dhënë nga gjykata italiane ka çuar në cenimin e parimit të sigurisë juridike në kuptim të pritshmërive të ligjshme të kërkuarit.

29. Në rastin konkret, Gjykata vëren se kërkuari është dënuar përfundimisht me 4 vjet e 21 ditë burgim dhe 25.000 euro gjobë nga Gjykata e Apelit Romë, vendim i cili është njohur në Shqipëri me kërkesë të autoriteteve italiane. Gjatë procesit të njohjes, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Gjirokastrë ka vlerësuar se dënimi në shtetin shqiptar nuk mund të kalonte dënimin përfundimtar të dhënë nga gjykata italiane, ndërsa vendimi me gjobë, shoqëruar i dënimit me burgim, nuk mund të njihej e ekzekutohej, bazuar në vendimin nr. 47, datë 26.7.2012, të Gjykatës. Në përfundim të gjykimit, me vendimin e datës 13.6.2022, gjykata ka njohur si dënim të mbetur për t'u vuajtur nga kërkuari 4 vjet e 21 ditë, ndërsa e ka vënë atë në provë për një periudhë 3-vjeçare, me kusht që përgjatë kësaj periudhe të mos kryente vepra të tjera penale, si dhe të mbante kontakte me shërbimin e provës.

30. Kërkuari është liruar bazuar në vendimin e Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Gjirokastrë që e ka vënë në provë dhe në datën 7.8.2022 ka udhëtuar për në Greqi, ku është arrestuar e më pas ekstraduar për në Itali, duke vuajtur dënimin në këtë shtet deri në datën 31.1.2024 kur është kthyer në territorin shqiptar për shkak të caktimit ndaj tij të masës së dëbimit nga shteti italian. Në vijim, në datën 10.5.2024 ai i është drejtuar gjykatës së apelit me kërkesë për mospranimin e ankimit të prokurorisë, me argumentin se kishte vuajtur tërësisht dënimin me burgim të dhënë nga shteti italian, duke vënë në dispozicion të kësaj gjykate edhe vendimin e dëbimit të autoriteteve italiane.

31. Me vendimin e datës 12.6.2024, pas gjykimit të çështjes në një seancë të vetme, gjykata e apelit ka lënë në fuqi vendimin e gjykatës së rrethit në pjesën që ka dënuar kërkuarin me 4 vjet e 2 muaj burgim, ndërsa e ka ndryshuar atë në pjesën që ka vënë kërkuarin në provë, duke vlerësuar se zbatimi nga ajo gjykatë i nenit 59 të KP-së ishte i gabuar në këndvështrim të nenit 516, pika 3, të KPP-së, pasi Gjykata e Apelit Romë nuk kishte pezulluar ekzekutimin e dënimit me burgim ose vënë kërkuarin në provë. Për sa u përket pretendimeve të kërkuarit se kishte vuajtur dënimin në shtetin italian, gjykata e apelit i ka vlerësuar ato të pabazuara, me arsyetimin

se krahas faktit që provat në këtë drejtim ndodheshin në shtetin italian dhe duheshin marrë me letërporosi, këto pretendime nuk mund të ishin objekt i procesit të njohjes së vendimit penal të huaj, por për këtë qëllim kërkuesi duhej t'u drejtohej gjykatave me kërkesë për shuarje dënimi, duke bashkëlidhur provat që mbështesnin një pretendim të tillë.

32. Në vlerësim të vendimeve të gjykatave të faktit, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka vënë në dukje se ankimi ndaj vendimit të gjykatës së rrethit ishte ushtruar vetëm nga organi i ndjekjes penale. Ndërsa për sa u përket shkaqeve të rekursit, ka vlerësuar se gjykata e apelit e kishte shqyrtuar çështjen konform nenit 425, pika 1, të KPP-së, pasi sipas vendimit të autoriteteve italiane për dëbimin e kërkuesit, si masë alternative ndaj burgimit, rezultonte se nga dënimi penal atij i kishin mbetur për t'u shlyer, krahas gjobës, edhe 3 vjet, 9 muaj e 25 ditë burgim, nga të cilat zbriteshin 180 ditë lirimi të parakohshëm, dhe se shlyerja e dënimit kishte filluar në datën 7.8.2022 e përfundonte në datën 2.12.2025. Në përfundim të shqyrtimit të çështjes, Gjykata e Lartë ka çmuar të drejtë arsyetimin e gjykatës së apelit se provat për vuajtjen e dënimit në shtetin italian duhet të paraqiteshin në kërkesën për shuarje dënimi, me argumentin se, sipas nenit 518 të KPP-së, veprimet e ekzekutimit të vendimit kryhen nga prokurori dhe pasi vendimi i njohjes merr formë të prerë, subjekti ka të drejtë t'i drejtohet gjykatës së vendit të ekzekutimit për kërkesa e pretendime që i përkasin kësaj faze, sikurse është edhe ajo për shuarjen e dënimit.

33. Gjatë gjykimit të çështjes nga Gjykata e Lartë kërkuesi i është drejtuar gjykatës së rrethit me kërkesë për shuarjen e dënimit të njohur nga gjykatat e faktit, për të cilën, me vendimin e datës 23.12.2024, gjykata ka vendosur rrëzimin, me arsyetimin se kompetenca për pushimin e ekzekutimit të dënimit penal i përkiste prokurorit dhe se ajo nuk mund të shuante vendimin e njohjes, pasi ai nuk përbënte një vendim dënimi. Po në të njëjtën datë Prokuroria e Gjirokastrës ka shfuqizuar urdhrin e saj të mëparshëm nr. 128/2024, që kishte përcaktuar dënimin prej 3 vjetësh, 6 muajsh e 25 ditësh burgim të mbetur për t'u vuajtur nga kërkuesi, duke e konsideruar të vuajtur këtë dënim.

34. Në analizë të vendimmarrjeve të kundërshtuara përkundrejt rrethanave të çështjes konkrete, Gjykata vëren se gjatë shqyrtimit të çështjes në gjykatën e apelit kërkuesi ka vënë në dispozicion të kësaj gjykate vendimin e dëbimit të dhënë nga autoritetet italiane. Pavarësisht kësaj, gjykata ka proceduar me njohjen e dënimit të plotë me burgim të dhënë nga gjykata italiane, ndonëse ky dënim ishte i paekzekutueshëm në efektet e tij, si rrjedhojë e caktimit ndaj kërkuesit të masës së dëbimit. Po ashtu, gjykata ka vlerësuar se pretendimet për ekzekutimin e vendimit penal të huaj duhej të parashtroheshin në proces të veçantë për shuarjen e dënimit, edhe pse kompetenca për ekzekutimin e tij i përkiste vetë kësaj gjykate. Ndërkohë, pavarësisht pretendimit të kërkuesit për cenimin nga gjykata e apelit të parimit të barazisë së armëve, për shkak të mosmarrjes në konsideratë dhe moskërkimit të akteve që provonin kryerjen e plotë të dënimit, Gjykata e Lartë e ka vlerësuar të drejtë qëndrimin e kësaj gjykate, edhe pse ka pranuar se vendimi i dëbimit përbën masë alternative dënimi. Në të njëjtën linjë, Gjykata e Lartë ka arsyetuar se veprimet e ekzekutimit kryhen nga prokurori, ndërsa subjekti i njohjes ka të drejtë t'i drejtohet gjykatës së ekzekutimit me kërkesa e pretendime që i përkasin kësaj faze, sikurse është edhe shuarja e dënimit, duke bërë të ekzekutueshëm në rendin e brendshëm vendimin e plotë të gjykatës italiane, në interpretim të ngushtë të dispozitave të legjislacionit shqiptar dhe jurisprudencës kushtetuese për njohjen e vendimeve penale të huaja.

35. Në këndvështrim të sa më lart, Gjykata fillimisht rithekson se në rastin konkret nuk gjen zbatim parimi *ne bis in idem*, për sa kohë kërkuesi nuk ndodhet në situatën kur për të njëjtin fakt penal juridiksioni gjyqësor shqiptar të ketë dhënë dy vendime, pra atë të njohjes dhe një vendim tjetër penal. Në vijim, Gjykata vëren se gjykatat e zakonshme, duke mos respektuar parimin e kontradiktoritetit dhe të barazisë së armëve, kanë zbatuar formalisht ligjin, duke ia kaluar kompetencën për riparimin e situatës prokurorisë, e cila ndonëse *de facto* ka shfuqizuar urdhrin e saj të mëparshëm për burgosjen e kërkuesit, sipas sistemit tonë ligjor ka kompetencën të ekzekutojë vendimet gjyqësore dhe jo të ndryshojë thelbin e vendimmarrjes gjyqësore. Ato

gjykata kanë zhvendosur barrën e provës te kërkuesi, në cilësinë e individit, duke e vënë atë në pozicion të pafavorshëm me prokurorinë, e cila si subjekti që ka vënë në lëvizje procedurën e njohjes, ka detyrimin të provojë në gjykim ekzistencën e një vendimi të ekzekutueshëm, të vlefshëm për njohje. Me fjalë të tjera, si rrjedhojë e vendimmarrjeve të kundërshtuara kërkuesi duket se është vënë në situatën, ku krahas një dënimi të caktuar nga një juridiksion i huaj, ekzekutimi i të cilit është ndërprerë, me anë të caktimit të një mase alternative (dëbim) ndaj tij përmes njohjes, është caktuar sërish dënimi me burgim 4 vjet e 21 ditë. Në kushtet kur ekzekutimi i dënimit të vendimit penal të gjykatës italiane lidhej drejtpërsëdrejti me procesin e njohjes në Shqipëri të atij vendimi, Gjykata vlerëson se ndryshimi i situatës juridike të kërkuesit duhej të ishte trajtuar nga Gjykata e Lartë në kuadër të garantimit të parimit të sigurisë juridike në fushën penale. Në këtë kontekst, duke mos marrë në konsideratë rrethanat e çështjes konkrete, përmes mospranimit të rekursit Gjykata e Lartë ka lejuar ekzekutimin e dënimit me burgim të dhënë ndaj kërkuesit nga gjykata italiane, veprim që nuk përputhet me funksionin e saj si gjykatë ligji.

36. Për sa më sipër, Gjykata çmon se pretendimet e kërkuesit për cenimin e parimit të sigurisë juridike të lidhur me parimin e barazisë së armëve janë të bazuara, sipas arsytimit të këtij vendimi, ndaj kërkesa pranohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 72 e vijuese të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, me shumicë votash,

VENDOSI:

1. Pranimin pjesërisht të kërkesës.
 2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-1747, datë 31.10.2024, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.
 3. Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.
- Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 22.12.2025

Shpallur më 10.2.2026.

Kryesuese: Marsida Xhaferllari

Anëtarë: Sonila Bejtja, Fiona Papajorgji, Genti Ibrahim, Sandër Beci, Ilir Toska, Marjana Semini

Anëtarë kundër: Asim Vokshi

MENDIM PAKICE

1. Në shqyrtimin e çështjes që i përket kërkesës së kërkuesit, me objekt shfuqizimin e vendimeve nr. 1457 (30-2024-4547), datë 12.6.2024, të Gjykatës së Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm dhe nr. 00-2024-1747, datë 31.10.2024, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë, unë, gjyqtari Asim Vokshi, jam kundër vendimit të shumicës për prishjen e vendimit të Gjykatës së Lartë dhe për kthimin e çështjes për rishqyrtim në atë gjykatë, për arsye e mëposhtme.

2. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me trupë të përbërë nga tre gjyqtarë, ka vepruar dhe ka gjykuar brenda kompetencave që i njeh neni 141, pika 1 i Kushtetutës së Republikës së

Shqipërisë dhe nenet 14/a, 432 e 433 të KPP-së, kur ka vendosur mospranimin e rekursit të kërkuarit. Gjykata e Lartë në vendimin e saj u ka kthyer përgjigje pretendimeve me natyrë kushtetuese të ngritura nga kërkuari, duke argumentuar për to e duke thënë praktikisht se çështjet që lidhen me ekzekutimin e vendimit penal të huaj, të cilat njihen në Shqipëri, i përkasin fazës së ekzekutimit të vendimit penal. Sipas nenit 518, pikat 1, 2 dhe 3 të KPP-së që parashikon se: *“1. Pasi janë njohur, vendimet penale të gjykatave të huaja ekzekutohen sipas ligjit shqiptar. 2. Prokurori pranë gjykatës që ka bërë njohjen e vendimit merr masa për ekzekutimin e tij. 3. Dënimin me burgim i vuajtur në shtetin e huaj llogaritet për efektet e ekzekutimit.”*. Pra, e njëjtë si në rastin e kalimit në fazë ekzekutimi të një vendimi penal themeli të gjykatave vendase, edhe në rastin e bërjes të ekzekutueshëm të një vendimi penal për njohjen e vendimit penal të gjykatës së huaj, prokurori duhet të bëjë llogaritjet përkatëse sipas nenit 465 të KPP-së dhe t’i njoftojë të dënuarit dhe mbrojtësit të tij urdhrin përkatës të ekzekutimit. Nëse gabimisht prokurori konstaton se ka vend për ekzekutim, kur në fakt vendimi i njohjes së një vendimi penal të huaj, për çfarëdolloj shkak (përfshirë dhe dëbimin dhe lirimin me kushtin që i dënuari të mos kthehet në Itali, të ndodhur shumë kohë pas paraqitjes së kërkesës për njohje vendimi penal të huaj) duhet të quhet i shuar, atëherë kërkuari ka të drejtë që të kundërshtojë në gjykatë konform neneve 470, pika 1, (gjykata kompetente) dhe 480 (shuarja e dënimit) të KPP-së.

3. Sipas nenit 512, pika 2, të KPP-së “Ministria e Drejtësisë kërkon njohjen e një vendimi penal të huaj edhe kur çmon se në bazë të një marrëveshjeje ndërkombëtare ky vendim duhet të ekzekutohet ose t’i njihen efekte të tjera në shtetin shqiptar.” Në mungesë të ekzistencës së kushteve për mosnjohjen e vendimit penal të huaj, sipas nenit 514 të KPP-së, gjykatat nuk kishin ndonjë arsye për të mos njohur vendimin e huaj të gjykatave italiane, pasi kërkuari nuk kishte paraqitur ankim ndaj vendimit të gjykatës së shkallës së parë dhe ankimi në gjykatën e apelit ishte bërë vetëm nga prokurori, për zbatimin e nenit 59 të KPP-së. Kërkuari ishte dakord që të lihej në fuqi vendimi i gjykatës së shkallës së parë (njohje vendimi me pezullim me kusht) dhe ka kërkuar mospranimin e ankimit të prokurorit në gjykatën e apelit, por kjo situatë ishte e njëjtë me atë që ka ndodhur në fakt, ku prokuroria në fazën e ekzekutimit ka konstatuar se nuk ka vend për ekzekutim, për shkak të dëbimit të kërkuarit nga autoritetet italiane dhe pezullimin e ekzekutimit të pjesës së mbetur të dënimit, me kusht që të mos shkelte në Itali për një numër vitesh, pasi në të kundërt do të vuante pjesën e mbetur të dënimit. Pikërisht ky fakt, i cili lidhet me fazën e ekzekutimit të dënimit, shihet në fazën e ekzekutimit të vendimit të njohjes, që sipas nenit 518, pikat 2 dhe 3 të KPP-së vlerësohet nga prokurori dhe kontrollohet nga gjykata në rast të gabimeve nga ky i fundit. Kjo do të ndodhte në çdo rast, kur ekzekutimi i vendimit të gjykatës do të vlerësohej se ishte shuar, për fakte të ngjara pas dhënies së vendimit penal të formës së prerë nga gjykata e huaj.

4. Në rastin objekt shqyrtimi kushtetues, pikërisht një gjë e tillë ka ndodhur, ku siç pranon edhe shumica në paragrafin 33 të vendimit të saj, gjatë gjykimit të çështjes në Gjykatën e Lartë kërkuari i është drejtuar Gjykatës së Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm me kërkesë për shuarjen e dënimit të dhënë përmes vendimeve të gjykatave të zakonshme gjatë procesit të njohjes, e cila është rrëzuar me vendimin e datës 23.12.2024 të kësaj gjykate, me arsyetimin se në kushtet kur gjendja e ekzekutimit të vendimit dërguar autoriteteve shqiptare nga Ministria e Drejtësisë e Republikës së Italisë i ishte përcjellë për kompetencë prokurorit, ishte pikërisht ai që duhej të pushonte ekzekutimin, për sa kohë që vendimi i njohjes nuk përbënte vendim dënim. Po në datën 23.12.2024 Prokuroria e Gjirokastrës ka vendosur shfuqizimin e urdhrin të saj të ekzekutimit nr. 128/2024, me arsyetimin se kërkuari e kishte vuajtur dënimin në Republikën e Italisë.

5. Në këtë pikë vlen të theksohet se edhe sikur të pranohet se gjykatat nuk kanë treguar vigjilencën e duhur për zbatimin e nenit 516, pika 3, të KPP-së, përsëri kërkuari nuk i ka ardhur asnjë dëm. Gjykatat e kanë analizuar situatën e tij dhe kanë arritur në përfundimin se ajo zgjidhet në fazën e ekzekutimit të vendimit penal të njohjes së vendimit penal të huaj, ashtu siç

edhe është vepruar nga prokuroria kompetente. Këtu duhet mbajtur parasysh edhe fakti se gjykata e apelit e ka shqyrtuar çështjen vetëm me ankimin e prokurorit dhe se konform nenit 425, pika 1, të KPP-së, që përcakton kufijtë e shqyrtimit të çështjes në apel *“1. Gjykata e apelit e shqyrton çështjen brenda shkaqeve të ngritura në ankim. Për çështje të ligjit që duhet të shqyrtohen kryesisht, si dhe për shkaqet e ngritura në ankim që nuk bazohen në motive personale, gjykata e apelit shqyrton edhe pjesën që u takon bashkë të pandehurve që nuk kanë bërë apel.”*. Gjykata e Lartë dhe ajo e apelit (e cila kishte për shqyrtim vetëm ankimin e prokurorit) nuk kanë thënë se kërkuesi nuk ndodhet në kushtet e shuarjes së dënimit (për shkak të pezullimit me kusht të vuajtjes së tij me vendim të gjyqtarit mbikëqyrës në Itali), por këtë kërkesë ai duhej ta paraqiste pranë organit kompetent të ekzekutimit të vendimeve penale, sepse përbënte element që shihet në fazën e ekzekutimit, siç edhe është parë nga prokuroria përkatëse.

6. Nuk pajtohem me konkluzionin e arritur nga shumica në paragrafin 35 të vendimit se vendimmarrja e prokurorisë ndryshon thelbin e vendimmarrjes gjyqësore, pasi prokuroria në këtë rast ka zbatuar kompetencat e veta sipas fazës së ekzekutimit të vendimit penal, e jo fazës së njohjes së tij nga gjykatat vendase. Ndaj mendoj se Gjykata e Lartë në këtë rast nuk ka cenuar nga pikëpamja kushtetuese parimin e sigurisë juridike të lidhur me parimin e barazisë së armëve, sepse siç është argumentuar më lart dhe siç kanë pranuar gjykatat e zakonshme, kërkuesi nuk mund të burgosej dhe nuk është burgosur, për sa kohë që vendimi i njohur i gjykatës së huaj ishte pezulluar nga autoritetet kompetente italiane disa vite pasi kishte marrë formë të prerë, me kusht që kërkuesi të mos shkelte në territorin italian, fakt ky i konstatuar jo vetëm nga gjykatat (bazuar në provat e kufizuara të sjella nga kërkuesi në gjykatën e apelit), por edhe nga organi kompetent për ekzekutimin e vendimeve penale, që është prokuroria. Kthimi për rigjykim i çështjes në këtë rast individual nuk passjell përmirësim të situatës për kërkuesin e nuk rivendos ndonjë të drejtë të tij, pasi nuk rezulton t'i jetë cenuar ndonjë e drejtë kushtetuese.

Anëtarë: Asim Vokshi